

קרב-דמים עלול להתלקח בכל רגע בין המואחים הצרפתיים

גופו מרקידה עשרות שרירים מוצקים. לרוחב פניו שתי צלקות, זכר לקרבות בין אנשי-מקצוע.

הוא הגיע לבאר-שבע לפני כמה חודשים מצרפת. מה שראה בעיר לא מצא חן בעיניו. שרר בה איסור, והוא החליט להשכין בה את חוקי הברזל של עולם-הלילה הפריזאי, משם בא.

מול איו והבורות עומדים כמה עשרות צרפתים, רובם צעירים בשנות השלושים. גם הם באו מאותה ארץ גדולה, צרפת, אלא שעיסוקם אחר. בישראל הם עוסקים ב"פיתוח-הנגב". הם מגיעים לעיר עם ערב, לאי-חר יום-צבודה מייגע. כל מה שמעניין אותם זה למצוא ארוחה טובה, עם יין לבן, יבש. אחרי כמה כוסיות הם יוצאים לשוטט בעיר, ללגום כוסית נוספת ואולי, כשזה מזדמן, לנהל פלירט עם נערה שתבין לליבם, נערה שתדע להנעים את זמנו של זר בארץ נוכח-ריה, הרחק מביתה.

שני המחנות נפגשו במקום בו אפשר למצוא גם נערות וגם משקה: מועדון ההזדמנות האחרונה. פה, במוצאי יום כיפור הד' אחרון, היתה להם הזדמנות ראשונה להפעיל אנרופים.

"אל תיגע בי!"

שרשה"ה"פאם. משם תבוא הרעה ושני המחנות, בהיותם דוברי צרפתית, ידעו זאת.

הפאם היתה הפעם רינה בוזגלו (18), נערה ריהנית, מבושמת היטב. הנערה חטובת-הי-גוף, בעלת עיני השקד הנאות, הזדמנה ל"הזדמנות האחרונה בשעות הערב המוקדמות. במקום היו כבר כמה צרפתים, שישבו ליד הבאר, שוחחו עם בעלת המקום, בטי קנט. אורחים אחרים, זרים וישראליים, ישבו ב"פינות החשוכות של המועדון, לגמו כוסית בחברתן של כמה נערות מקומיות.

רינה היתה מעט מבוסמת. בעיר מכ"רים אותה כנערה המעניקה את חסדיה לכל המרבה במחיר.

גם אותו צרפתי צעיר ששלח את ידו לאחוריה של הנערה, כשהוא אומר "את באה לרקוד?"

רבעה הנערה הישראלית, חברתו של אחד הצרפתים העוסקים בפיתוח הנגב. "אף אחד לא פוגע בי, אף רבים מצביעים עלי, כמסתובבת עם צרפתים."

העיר באר-שבע יושבת על חבית של מתי חומר-נפץ. בחלל מנסרת שאלה אחת: מתי תהיה ההתפוצצות?

איש אינו שואל — אם בכלל. לכולם ברור שאולי הלילה, או בעוד כמה ימים. אבל ברור שהיא תבוא.

שני מחנות עומדים זה מול זה:

הישראלים שהכריזו מלחמה על הצרפתים. במרכז התמונה: ידידו של איו, מוריס, מגיבורי התיגרה במוצאי יום-הכיפורים. התמונה צולמה במועדון ההזדמנות האחרונה. על השולחן אין משקאות, כי הישראלי שותים במקום אחר.

ד.ם, ויסקי ונשים

עשרה צעירים מידידי, בגילים 18 עד 20.

ד.ם, ויסקי ובאך

על הפטיפון הסתובב התקליט פליי באך. כששני המחנות ניצבו זה מול זה, "אף נוצרי מחורבן לא יגע פה ביהו" דיהו!" צעק משהו מבני החבורה שנכנסה. איו עצמו לא שש במיוחד אלי-קרב, אבל היה עליו לשמור על "פאסון", להוכיח ש"הוא הגבר במקום.

האגרופים הופעלו. אבל זה לא הספיק. משהו עקר רגל של כסא, החל לחבוט בה על ימין ועל שמאל. דם התערבב בוויסקי, כשהמוסיקה של באך מלווה ברקע את התיגרה.

הכל ארך דקות ספורות. חמישה צרפתים נפצעו, נשארו מוטלים על ריצפת המועדון. משהו רץ לקרוא למשטרה, אבל זו, לאחר שהגיעה מקץ 20 דקות, מצאה במקום רק את הנפגעים; התוקפים נמלטו מיד. נשאר רק לגבות עדות, להביע בפני הצרפתים התנצלות על התקרית ולהעביר את חמשת הנפגעים לבית-החולים הסמוך. איו עצמו נעצר אחרי כמה ימים בתל-אביב.

האם היתה זו תקרית מקרית? משהו ה"מתחולל לעיתים קרובות בבארים, כש"הגברים שתויים והנערות מגרות? התשובה שנתנו שני הצדדים היתה — לא! יש מתחת שאם לא ירוסנו האחראים לה, עוד תפיל חללים.

לישראלים הכנסיה אסורה

הצרפתים היו הראשונים שהגיבו. הם הכריזו על שביתה. "לא נחזור לעבוד, אם לא ירוסנו האלמנטים הפפיליים בעיר. המשטרה פוחדת מהם, היא מגלה פחדנות ואוולטייז", היתה הטענה העיקרית.

הטענות המושמעות נגד משטרת באר-

ונשארו יושבים במקומם. משהו העיר: "אין לה מצבירות היום. היא תתקרר ותחזור ל"באר".

היתה זו השערה אופטימית. רינה חזרה, אבל כמה יותר מתמיד. הפעם לא היתה לבד. בעקבותיה נכנס איו, פטרונם של כל החלכאים והנדכאים. הקאיד נכנס בראש כ"אין

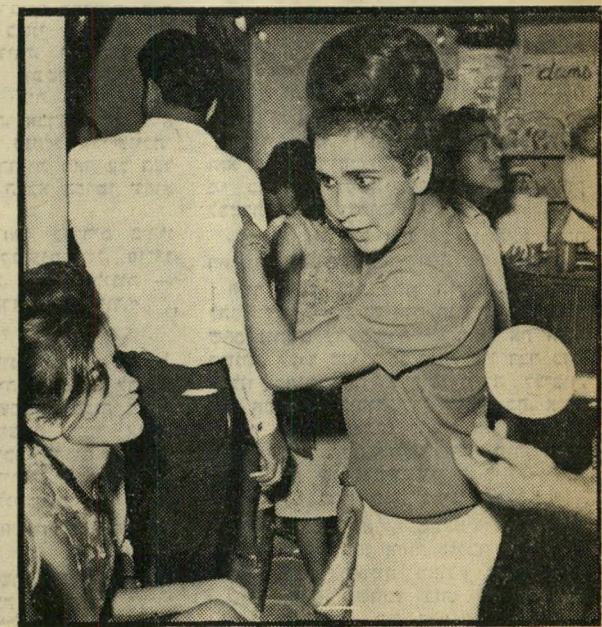
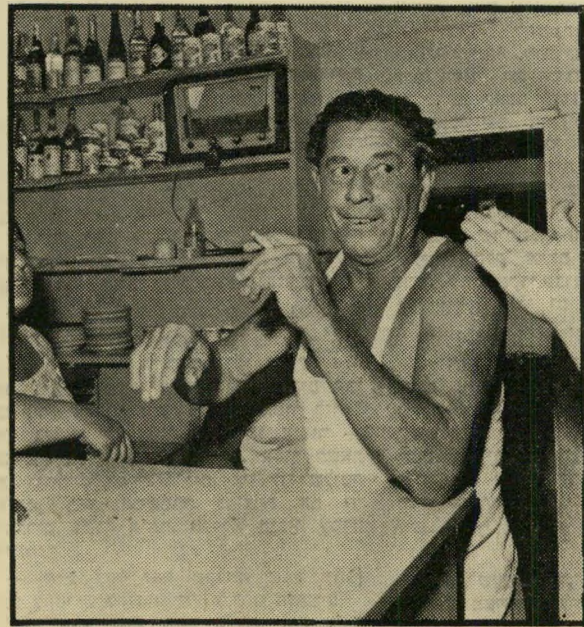
הנערה מיחתה. "אל תיגע בי! מה אתה חושב שאני?" שאלה בצרפתית.

הצרפתי המופתע, שידע היטב מי היא, ענה: "אני לוקח אותך בדיוק בתור מה שאת".

רינה רתחה. "חכה כאן, אני אראה לך!" צעקה ומיהרה לצאת החוצה. האורחים חייכו

מצד אחד של המיתרס — חלק מתושבי העיר, רובם יוצאי צפון-אפריקה. הם הולכים חבורות-חבורות. בראשם עומד קאיד: מנהיג בלתי מוכתר אך רבי-כוח. הוא הגבר, ועל פיו ישק דבר. שמו איו (מתחרז עם "ריא").

איו (27), ממוצק-קומה. כל תנועה של

המטה הצרפתי בו שולט ברזן דן-מר הגברת, האוסר לישראלים להיכנס למסעדתו, בהודיעו, תוך קללות: "במסעדה שלי אוכלים רק צרפתים!"

המטה הישראלי מועדון הריקודים מוגמבו, שם אפשר למצוא משקה, תזמורת ונערות. במרכז התמונה: רינה בוזגלו, גיבורת התקרית.